

ZBOROVANJE RUSKE DRŽAVNE DUME.

FR. S. FINŽGAR:

POD SVOBODNIM SOLNCEM.

POVEST DAVNIH DEDOV.

XIII.

Trikrat so trombe znanile odmor, trikrat so se vsuli preko štirideseterih marmornih stopnic carski in Belizarjevi sužnji ter trosili in delili med ljudstvo krepčila. Hipodrom je vrvel in besnel. Ljudstva so se bila upijanila radosti in vina. Bogataši so izgubljali in dobivali neizmerne stave. Po vodi v jarku krog arene so plavali kosi razbitih koles in voz. Pristaši stranke zelenih in višnjevih, najeti kričači — so pregazili jarek ob areni, splezali na spinu, popenjali se na Kačji steber, zlezli neizmernemu kolosu — Lisipovemu Herkulu — na tilnik, trgali sikomorne vence z Adama in Eve ter jih metali v arenu, poklekali pred krasno

(DALJE.)

soho po ljubezni koprneče Helene, bili in se pehali med seboj, slavili zelene in slavili višnjeve, od katerih so bili pač bolje plačani.

Nad katismo — cesarsko ložo — slonečo na dvajsetih marmornih stebrih, je rosil v najtanjšem prašku dehteči zafran. Mladi patriciji, mehkužni častniki, dvorni intrigantje so pomežikavali zboru ženskega cveta, ki se je zgrinjal krog Teodore pod katismo ter po ložah na desni in levi. Odigravale so se pikantne ljubavne dogodbice, vžigala srca v novih strasteh, ogenj zavisti in ljubosumja je palil lica.

Le Teodora se ni ganila. Na čelu ji je ležal mrak, ustnice so se bile stisnile, poltji je še bolj pobledela, oko je pa žarelo in